

STVORITEĽ HOVORÍ

TEXTY NA TENTO TÝŽDEŇ

1Moj 1,27.28; 1Moj 3,1–8; Luk 15,11–32; 1Moj 3,14–24; 2Moj 19,16–22; Ján 10,27–30

ÚVODNÝ TEXT

¹Mnoho ráz a rozličným spôsobom hovoril kedysi Boh otcom ústami prorokov. ²V týchto posledných dňoch prehovoril k nám v Synovi, ktorého ustanovil za dediča všetkého a cez ktorého stvoril aj svet. (Heb 1,1.2)

Vďaka digitálnym technológiám môžeme byť v kontakte s priateľmi a blízkymi aj na druhom konci sveta. Je to skvelé, no osobné stretnutie sa tomu nevyrovná. Spoločné chvíle, objatia a rozhovory z očí do očí majú v sebe neopakovateľné čaro.

Tento týždeň si pripomenieme, že človek bol stvorený pre priamy vzťah so svojim Stvoriteľom. Toto blízke puto však kedysi dávno pretrhol hriech. Aby Boh opäť nadviazal kontakt so svojim milovaným stvorením, našiel spôsob, ako sa nám prihovárať. Najčastejšie s ľuďmi komunikuje prostredníctvom starostlivo vybraných poslov – prorokov, ktorí nám tlmočia Jeho správy. Posolstvá mnohých z nich nájdeme v Biblii, hoci nie všetci proroci svoje slová zapísali.

Božím cieľom je v každom z nás obnoviť Jeho obraz, ktorý hriech znetvoril. Práve to je podstatou plánu spasenia: ide o nápravu, ktorá vyvrcholí vo chvíli, keď Boh stvorí „nové nebo a novú zem, v ktorých prebýva spravodlivosť“ (2Pet 3,13).

Kým sa tak stane, Boh k nám aj naďalej prehovára prostredníctvom svojich prorokov.

OSNOVA LEKCIE

Tento týždeň si pripomenieme, že človek bol stvorený pre priamy vzťah so svojim Stvoriteľom. Aj keď hriech toto vzácne puto pretrhol, Boh z vlastnej iniciatívy hľadá cesty na obnovu komunikácie. Táto snaha napokon vrcholí zjavením Jeho lásky v osobe Ježiša Krista.

- 1Moj 1,27.28: Pôvodná dokonalá komunikácia medzi Stvoriteľom a prvými ľuďmi (nedeľa)
- 1Moj 3,6–8: Tragické následky neposlušnosti a snaha skryť sa pred Bohom (pondelok)
- 1Moj 3,9.10; Luk 15,20.21: Lásková Božia iniciatíva pri hľadaní padlého a strateného človeka (utorok)
- 1Moj 3,14.15: Prvé evanjeliové zaslúbenie o Vykupiteľovi uprostred tragédie hriechu (streda)
- Heb 1,1.2: Božie zjavenie prostredníctvom prorokov a v osobe Ježiša Krista (štvrtok)

KOMUNIKÁCIA V EDENE

²⁷Boh stvoril človeka na svoj obraz; na Boží obraz ho stvoril. Stvoril ich ako muža a ženu. ²⁸Boh ich požehnal a povedal im: „Plodte sa a množte sa, naplňte zem a podmaňte si ju! Panujte nad morskými rybami, nad nebeským vtáctvom a nad všetkou zverou, čo sa pohybuje na zemi!“ (1Moj 1,27.28)

¹⁵Hospodín, Boh, vzal človeka a umiestnil ho v záhrade Eden, aby ju obrábal a strážil. ¹⁶Hospodín, Boh, prikázal človekovi: „Môžeš jesť zo všetkých stromov záhrady, ¹⁷ale nejedz zo stromu poznania dobra a zla, lebo v deň, v ktorom by si z neho jedol, určite zomrieš.“ (1Moj 2,15–17)

Hospodín, Boh, zavolať na človeka a opýtal sa ho: „Kde si?“ (1Moj 3,9)

OSOBNÉ ŠTÚDIUM

Prvé dve kapitoly knihy Genezis rozprávajú príbeh stvorenia. Boh stvoril nádherný svet a umiestnil doň Adama a Evu, vrcholný akt svojho stvorenia. Ľudia sa odlišovali od všetkých ostatných živých tvorov tým, že ako jediní boli stvorení „na Boží obraz“ (1Moj 1,27). O vtákoch či iných zvieratách sa to nikde nehovorí. Človek mal žiť plnohodnotný život v hojnosti, prežívať lásku v celej jej hĺbke a žiť v úzkom spojení s Bohom.

V 1Moj 2,18–23 tiež čítame, že Boh stvoril Evu pre Adama, pretože podľa Jeho slov „nie je dobré, aby bol človek sám“ (1Moj 2,18; BOT). Už od počiatku sme teda boli stvorení ako spoločenské bytosti. Sociológovia dnes potvrdzujú, že zdravé medziludské vzťahy prospievajú nášmu telesnému aj duševnému zdraviu, zatiaľ čo osamelosť nás vnútorne ničí.

Niet divu, že keď Adam uvidel stvorenú Evu, nadšene zvolal: „Toto je konečne kosť z mojich kostí a telo z môjho tela! Bude sa volať mužena, lebo bola vzatá z muža!“ (1Moj 2,23) Rodina, ktorú tvoria muž a žena spojení manželským sľubom, je vôbec prvou spoločenskou inštitúciou. Boh ju ustanovil preto, aby ľudia mohli zakúšať plnosť vzťahov a vzájomnú blízkosť. Práve preto sa satan od začiatku snaží rozbiť základné princípy, na ktorých táto pôvodná rodina stojí.

Aký druh komunikácie medzi Bohom a ľuďmi v záhrade Eden nachádzame v úvodných textoch (1Moj 1,27.28; 2,15–17 a 3,9)?

Adam a Eva sa tešili z osobného spoločenstva s Bohom. Ako rozumné bytosti sa s Ním mohli stretávať a prijímať od neho pokyny. V úlohe správcov nádhornej záhrady rozvíjali svoje vedomosti a schopnosti pri starostlivosti o rastliny a zvieratá. Každý deň trávili s Bohom vzácné chvíle „za popoludňajšieho vánku“ (1Moj 3,8). Predovšetkým sobota, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou stvorenia, bola určená ako výnimočný čas na budovanie vzťahu medzi Bohom a Jeho deťmi (1Moj 2,2.3; 2Moj 20,8–11). Počas tohto dňa naši prví rodičia mimoriadnym spôsobom pociťovali Božiu lásku a Jeho nežnú starostlivosť.

APLIKÁCIA

■ Dnes, tisíce rokov po vyhnaní z Edenu, si len ťažko dokážeme predstaviť, aký bol život pred príchodom hriechu. No v čom aj v súčasnosti vidíš v prírode náznaky a odlesky Božieho pôvodného tvoriteľského diela?

SKRÝVANIE SA PRED HOSPODINOM

⁶Žena videla, že by bolo dobré jesť zo stromu, lebo strom je na pohľad lákavý a na získanie múdrosti vábivý. Vzala z jeho ovocia, jedla, potom dala aj svojmu mužovi, ktorý bol s ňou, a jedol aj on. ⁷Obom sa otvorili oči a spoznali, že sú nahí. Splietli figové listy a urobili si zástery. ⁸Keď počuli hlas Hospodina, Boha, ktorý sa prechádzal po záhrade za popoludňajšieho vánku, ukryl sa človek i jeho žena pred Hospodinom, Bohom, medzi stromy záhrady. (1Moj 3,6–8)

Keďže Boh je láska (1Ján 4,8), nechcel mať z ľudí len naprogramované bytosti bez vlastnej vôle („roboty“). Skutočná láska sa totiž nezaobíde bez možnosti slobodne sa rozhodnúť. Adam a Eva preto museli dostať dar slobodnej vôle, aby ich vzájomná láska i láska k Bohu bola autentická a úprimná.

Adam a Eva sa teda mohli slobodne rozhodnúť, či budú svojho Stvoriteľa poslúchať, alebo nie. Túto možnosť voľby vyjadroval zákaz jesť zo stromu poznania dobra a zla (1Moj 2,15–17). Aký zmysel by malo toto varovanie, keby človek nemal reálnu slobodu sa pre takýto krok rozhodnúť?

„Aj keď boli naši prarodičia stvorení ako nevinní a svätí, mali možnosť dopustiť sa zla. Boh ich stvoril ako morálne bytosti, ktoré sa mohli slobodne rozhodnúť, či sa mu podriadia, alebo mu odopru svoju poslušnosť. Ale skôr, než mohli prežívať večnú bezpečnosť, mala byť vyskúšaná ich vernosť. ... [Boh] mohol stvoriť človeka bez schopnosti zhrešiť. Mohol Adamovi zabrániť, aby sa dotkol zakázaného ovocia. To by však človek bol iba obyčajným automatom. Bez slobody voľby by bola jeho poslušnosť len vynútená.“ (PP 48.49; NÚD 16)

Prečo sa Adam a Eva chceli skryť pred Stvoriteľom po neuposlúchnutí Jeho príkazu? Porovnaj texty 1Moj 3,1–8, Jer 23,24 a Heb 4,13.

Tretia kapitola knihy Genezis opisuje tragickú udalosť – pád Adama a Evy do hriechu. Po osudnom rozhovore s hadom (satanom) boli naši prví rodičia vystavení pokušeniu jesť zo „stromu poznania dobra a zla“, hoci im to Boh zakázal. Satan obratne využil silu slov a emócií, aby Evu zmanipuloval. Tá potom presvedčila Adama, aby aj on porušil Boží príkaz. Eva „videla“, že strom je „dobrý na jedenie z neho“, „na pohľad lákavý“ a „na získanie múdrosti vábivý“ (1Moj 3,6). Satanov sľub, že budú „ako Boh“ a že „poznajú dobro a zlo“ (1Moj 3,5), znel neodolateľne.

Satanova reč bola v skutočnosti plná klamstiev. Diabol pred ľuďmi zamlčal dôsledky ich neposlušnosti. Keď však Boha neposlúchli, oči sa im okamžite „otvorili“ a zistili, že sú „nahí“. Prišli o Božie „rúcho“ svetla a slávy (Ž 104,1.2), ktoré zrkadlilo Boží „obraz“ v nich. Stratili ochranu, ktorú im Boh poskytol. Niet sa čo čudovať, že sa pred svojím Stvoriteľom pokúsili skryť (hoci pred Bohom sa v skutočnosti ukryť nedá). Urobili to preto, lebo hriech vyvoláva pocit viny a v takom stave máme prirodzenú túžbu utiecť z Božej blízkosti.

- Akú skúsenosť máš s pocitmi hanby, pre ktoré si sa chcel skryť pred Bohom po tom, čo si zhrešil?

**OSOBNÉ
ŠTÚDIUM**

APLIKÁCIA

BOH HĽADÁ ĽUDSTVO

⁹Hospodin, Boh, zavola na človeka a opýtal sa ho: „Kde si?“ ¹⁰On odpovedal: „Počul som tvoj hlas v záhrade, zľakol som sa, pretože som nahý, a tak som sa skryl.“ (1Moj 3,9.10)

²⁰Vstal teda a šiel k svojmu otcovi. Ešte bol ďaleko, keď ho otec zbadal. Zľutoval sa nad ním, pribehol k nemu, hodil sa mu okolo krku a vybozkával ho.

²¹Syn mu povedal: „Otec, zhršil som proti nebu i proti tebe. Nie som viac hoden volať sa tvojím synom.“ (Luk 15,20.21)

OSOBNÉ ŠTÚDIUM

Z textu 1Moj 3,9.10 vidíme, že Boh sám iniciatívne začal hľadať svoje deti, ktoré padli do hriechu. Otázka „Kde si?“ (1Moj 3,9) bola len rečnícka – Boh veľmi dobre vedel, čo Adam s Evou urobili aj kde sa skrývajú. Hriech však zničil prirodzený vzťah a komunikáciu, ktorá dovtedy existovala medzi prvými ľuďmi a Stvoriteľom. Božou bezprostrednou starostou bolo obnoviť komunikáciu so svojimi deťmi, stretnúť sa s nimi a dať im nádej v ich zúfalstve. Významné je tu použitie hebrejského slovesa *kara* („volať“, „zavolať“; 1Moj 3,9), ktoré Biblia často spája práve s Božími krokmi k nadviazaniu kontaktu s Jeho ľudom.

Prečítaj si text Luk 15,11–32. V čom toto podobenstvo pripomína udalosť opísanú v 1Moj 3,9.10?

Skutočnosť, že Boh hľadal Adama a Evu, svedčí o Jeho bezpodmienečnej láske k nám. Boh sa nás nikdy nevzdáva (pozri Lukáš 15). Vynakladá veľké úsilie, aby s nami obnovil spoločenstvo, a to aj vtedy, keď sa snažíme skryť. Keď Peter pred ukrižovaním Ježiša trikrát zaprel, Kristus sa na neho „obrátil a pozrel“ (Luk 22,61). Aj bez jediného slova sa mu takto prihovril a snažil sa získať späť svojho chybujúceho priateľa.

Všimnime si, ako hriech okamžite poznačil vzťah medzi Adamom a Evou (1Moj 3,11–13). Namiesto toho, aby každý z nich vyznal svoje vlastné zlyhanie, začali vinu zvaľovať na druhých. Adam obvinil nielen Evu, ale nepriamo aj Boha: „Žena, ktorú si mi dal, aby bola so mnou, dala mi z toho stromu, tak som jedol.“ (1Moj 3,12) Eva zasa ospravedlňovala svoju neposlušnosť poukazovaním na hada. Vyhovárala sa: „Had ma naviedol, tak som jedla.“ (1Moj 3,13) Pri tejto prvej konfrontácii ani jeden z nich nebol ochotný prijať osobnú zodpovednosť za svoje činy. Za šesťtisíc rokov sa v tomto smere zmenilo len veľmi málo.

Skutočnosť je taká, že hriech zasiahol celé ľudstvo. Apoštol Pavol výstižne opisuje náš stav v Rim 7,15–24, kde vykresľuje vnútorný zápas človeka, ktorý túži konať dobro, no nakoniec robí presný opak: „Veď ani nerozumiem, čo robím. Nerobím totiž to, čo chcem, ale robím to, čo nenávidím.“ (Rim 7,15)

Kto z nás by ten pocit nepoznal?

Pavlove slová sú nesmierne hlboké. Všetci sme vnútorne narušení a opakovane robíme aj to, o čom vieme, že je nesprávne. Kto z nás by túto skutočnosť nepoznal?

Podľa Pavla je našou jedinou nádejou vyslobodenie „skrze Ježiša Krista, nášho Pána“ (Rim 7,25). Práve preto nás Boh neustále hľadá a chce nás priviesť k Ježišovi. On jediný nás totiž môže pretvoriť na svoj obraz a zachrániť nás pred ničivými následkami hriechu.

APLIKÁCIA

- Zamysli sa nad situáciou, keď si mal túžbu „skryť sa“ pred Bohom pre chybu alebo opakujúce sa zlyhanie. Ako skutočnosť, že Boh preberá iniciatívu a hľadá ťa, mení tvoju ochotu prestať sa vyhovárať a namiesto toho úprimne vyznať svoj hriech?

VYHNANIE ZO ZÁHRADY EDEN

¹⁴Hospodin, Boh, povedal hadovi: „Pretože si to urobil, budeš prekliaty, vyvrhnutý spomedzi všetkého dobytká a všetkých divých zvierat. Budeš sa plaziť po bruchu a hltáť prach po všetky dni svojho života. ¹⁵Nepriateľstvo ustanovujem medzi tebou a ženou, medzi tvojím potomstvom a jej potomstvom; ono ti rozšliape hlavu, ty mu však zraníš päť!“ (1Moj 3,14.15)

Jedným z najničivejších následkov hriechu Adama a Evy bolo ich odlúčenie od Boha. Po vyhodení z Edenu stratili možnosť priameho osobného kontaktu s Ním. Prorok Izaiáš výstižne opísal túto neľahkú situáciu ľudstva: „Sú to vaše viny, čo sa stali prekážkou medzi vami a vašim Bohom, a vaše hriechy zakryli jeho tvár pred vami, takže nepočuje.“ (Iz 59,2) Hoci Adam a Eva zostali Božími deťmi, dôsledkom hriechu sa nedalo vyhnúť a museli zo záhrady odísť. Ich neposlušnosť navždy zmenila svet.

OSOBNÉ ŠTÚDIUM

Hriech zmenil ľudstvo mnohými spôsobmi (pozri 1Moj 3,14–24). Ale ako konkrétne hriech zmenil našu komunikáciu s Bohom? (Pozri aj 2Moj 19,16–22.)

Hriech od základov zmenil ľudskú existenciu spôsobom, ktorý presahuje našu predstavivosť, keďže poznáme len svet poznačený hriechom. Pre hriech bola pôda „prekliata“ a začala rodiť „trnie a bodláčie“. Človek začal prežívať bolesť a pri zabezpečovaní obživy musí vynakladať úsilie „v pote tváre“, až kým sa jeho život neskončí smrťou a on sa nevráti do zeme. Smrť je tou najmocnejšou pripomienkou prítomnosti hriechu. A pre hriech sme zároveň prišli o možnosť priameho a osobného spoločenstva s Bohom.

Adam a Eva však dostali zaslúbenie o riešení, ktoré malo zastaviť ničivé následky hriechu. Hoci naši prví rodičia stratili možnosť priameho pohľadu na Boha a osobného rozhovoru s Ním, z Edenu odchádzali s nádejou pre súčasnosť i budúcnosť. Boh sám prevzal iniciatívu a objasnil im svoj plán záchrany. Verš 1Moj 3,15, označovaný ako „prvé zaslúbenie evanjelia“, priniesol Adamovi a Eve (a nám) nádej napriek tragédii, ktorá sa odohrala. Zaslúbenie o príchádzajúcom Vykupiteľovi prinieslo nepriateľstvo voči hriechu a nádej na budúcu záchranu ľudstva. Dokonca aj to, že Boh zaodel Adama a Evu pred ich odchodom z Edenu, bolo symbolickým gestom, ktoré poukazovalo na ich budúce vykúpenie. Prostredníctvom Ježišovej smrti a zmŕtvychvstania sa má opäť obnoviť spoločenstvo s Bohom (Ján 14,1–3).

To znamená, že hneď tam v Edene, bezprostredne po príchode hriechu, ľudstvo dostalo nádej a zaslúbenie, že problém hriechu sa napokon vyrieši. Len čo sa objavil hriech, prišlo aj zaslúbenie Spasiteľa.

- **Ako si sa cítil po tom, čo si urobil niečo nesprávne? Cítil si vinu? Hanbu? Odpor k sebe samému? Aké to malo následky? Ako ťa tvoja viera v Boha a zaslúbenie evanjelia uchránili pred tým, aby si to s vierou úplne nevzdal?**

APLIKÁCIA

BOŽÍ HOVORCOVIA

¹Mnoho ráz a rozličným spôsobom hovoril kedysi Boh otcom ústami prorokov. ²V týchto posledných dňoch prehovoril k nám v Synovi, ktorého ustanovil za dediča všetkého a cez ktorého stvoril aj svet. (Heb 1,1.2)

OSOBNÉ ŠTÚDIUM Čo odhaľujú nasledujúce texty o tom, ako Boh hovoril k ľudstvu po príchode hriechu? (Heb 1,1.2; Rim 1,19.20; 4Moj 12,6; 2Tim 3,16.17; Ján 14,7–9; Ján 10,27–30)

Napriek hriechu človeka Boh našiel mnoho spôsobov, ako komunikovať s padlými ľudskými bytosťami. Jedným zo spôsobov, ako sa nám Boh zjavuje, je stvorenie. Príroda je mocným zjavením Jeho úžasných skutkov. Vedci sú ohromení zázrakmi nášho vesmíru a zložitostou aj toho „najjednoduchšieho“ života. Príroda však zároveň ukazuje dôsledky pádu, pričom najsilnejším príkladom je smrť všetkého živého.

Ďalším spôsobom, akým Boh hovoril k ľudstvu, boli proroci – jednotlivci, ktorých si vybral za svojich hovorcov. Napríklad Boh hovoril k Noemovi, Abrahámovi, Mojžišovi a Danielovi a zjavil im svoju vôľu pre svoj ľud. Božie prorocké posolstvá sú v podstate pripomienkou, že nezabudol na svoje deti a stále je s nimi. A hoci niektorí proroci napísali to, čo sa k nám dostalo ako Písmo, iní nikdy nenapísali žiadne knihy Biblie.

Mnohé slová prorokov však boli odovzdané prostredníctvom Písma (2Tim 3,16.17). Biblia je zjavením samotného Boha. Prostredníctvom Jeho slov sa dozvedáme, kto je, vidíme Jeho neúnavnú lásku a objavujeme Jeho vedenie, ako máme žiť.

Navyše, práve prostredníctvom Biblie chápeme, kto sme, odkiaľ sme prišli a kam ideme. V nej nachádzame Boží zámer pre naše životy.

Ale najúčinnnejším spôsobom, akým k nám Boh prehovoril, je skrze Ježiša Krista, ktorý nám je, samozrejme, zjavený v Biblii. Tak ako Boh hľadal Adama a Evu v záhrade Eden, tak aj Kristus „prišiel hľadať a spasť, čo zahynulo“ (Luk 19,10). „Kto videl mňa, videl aj Otca,“ vyhlásil Ježiš (Ján 14,9). Svojím životom, smrťou a zmŕtvychvstaním Kristus naplnil sľub daný Adamovi a Eve v Edene. Prišiel a zomrel namiesto nás, aby sme my mali večný život skrze Neho.

Po Ježišovom nanebovstúpení nás Duch Svätý „uvedie... do celej pravdy“ a hovorí nám o tom, čo má ešte prísť (Ján 16,13).

APLIKÁCIA ■ Koľko útechy vám prináša vedomie, že Ježiš, Jeho láska, Jeho charakter a Jeho sebaobetovanie nám zjavujú, aký je Boh Otec v skutočnosti?

ELLEN WHITEOVÁ

Božia komunikácia sa neobmedzuje len na biblické časy. Ako uvidíme v nasledujúcich týždňoch, Boh neustále hovorí k ľudským bytostiam a Jeho slová sa budú prejavovať modernými spôsobmi až do Kristovho návratu.

Ellen Gould Harmon White a jej dvojča Elizabeth sa narodili 26. novembra 1827 v Gorhame v štáte Maine. Boli najmladšími z ôsmich detí, ktoré sa narodili Eunice a Robertovi Harmonovým. O niekoľko rokov sa rodina presťahovala do mesta Portland v štáte Maine, kde Robert Harmon dúfal, že rozšíri svoje podnikanie s výrobou klobúkov. Vo veku 9 rokov Ellen utrpela zranenie, ktoré ju fyzicky, emocionálne aj sociálne ovplyvnilo. Keď bola v parku neďaleko svojho domu, nahnevaná spolužiačka po nej hodila kameň, ktorý ju zasiahol do tváre, a Ellen tak zostala na niekoľko týždňov v polovedomom stave. Táto nehoda náhle ukončila jej formálne vzdelávanie a zanechala ju s celoživotnými zdravotnými problémami. Zranenia tváre tiež spôsobili, že Ellen bola nesvoja ohľadom svojho vzhľadu, čo obmedzilo jej sociálne interakcie.

Práve v tomto kontexte neistoty začala mladá Ellen Harmonová premýšľať o svojom duchovnom osude. Bála sa Boha a cítila sa nehodná neba. Tieto pocity strachu sa zintenzívnili, keď rodina Harmonových prijala milleritské učenie o skorom druhom príchode Ježiša Krista. Ani po svojom krste ponorením v roku 1842, keď sa stala členkou metodistickej cirkvi, sa Ellen necítila hodná Božej lásky. Verila, že je „navždy stratená“ (LS 29; pozri aj str. 20–31).

Uprostred týchto mučivých myšlienok mala mladá Ellen dva sny, ktoré začali meniť jej názor na Boha. Ale až keď stretla Leviho Stockmana, metodistického kazateľa, pochopila a pocítila Božiu lásku a milosť. Bolo to, akoby k nej Boh prehovoril v jej zúfalstve. „Viera teraz ovládla moje srdce,“ napísala neskôr. „Cítila som nevysloviteľnú lásku k Bohu a mala som svedectvo Jeho Ducha, že moje hriechy boli odpustené. Moje pohľady na Otca sa zmenili. Teraz som sa na Neho pozerala ako na láskavého a nežného rodiča, a nie ako na prísneho tyrana, ktorý núti ľudí k slepej poslušnosti. Moje srdce sa k Nemu obrátilo s hlbokou a vrúcnou láskou.“ (LS 29)

Zároveň Ellen Whiteová pochopila aj učenie o „stave mŕtvych“ a postupne si uvedomila, že neexistuje žiadne večne horiace peklo. Jej nové chápanie Boha a Jeho lásky úplne zmenilo jej život. Ako sa dozvieme každý piatok v nasledujúcich týždňoch, Ellen Whiteová sa hlboko zamilovala do Ježiša a slúžila Mu po zvyšok svojho života.

Viac informácií nájdete na stránke <https://whiteestate.org/absg/1>.